

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku L. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o prawo do emerytury pomostowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa 610/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego
koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 120 zł (sto
dwadzieścia).**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Gdańsku od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 5 lutego 2014 r., którym zmieniono decyzję Zakładu i przyznano L. P. prawo do emerytury pomostowej od dnia 7 kwietnia 2013 r. Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowe wliczenie do stażu ubezpieczenia społecznego, oraz jako okresy wykonywania w szczególnych warunkach, okresy wykonywania przez ubezpieczonego pracy na statkach żeglugi morskiej u armatorów zagranicznych, w których podlegał ubezpieczeniom społecznym dobrowolnie i ustalił, że

ubezpieczony wykazał wymagany staż pracy w szczególnych warunkach. Przyjął, że praca ubezpieczonego na podstawie umów zawieranych z zagranicznymi armatorami za pośrednictwem „I.” spółki z o.o. była odpłatna i wykonywana w ramach podporządkowania pracowniczego, oraz że ustaleniu stosunku pracy nie sprzeciwia się opłacanie składek przez samego ubezpieczonego. Fakt, że zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach zostało wystawione przez podmiot niebędący pracodawcą w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), Sąd ocenił jako nieistotny z punktu widzenia podstaw faktycznych orzeczenia.

Skarga kasacyjna wniesiona przez organ rentowy, zawierała wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego i dotychczas nierozstrzygniętego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącego istnieje potrzeba wykładni art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy o emeryturach pomostowych, w szczególności, czy w uprawnienia wynikające z ustawy o emeryturach pomostowych, które przysługują jedynie osobom mającym przymiot pracownika (art. 4 w związku z art. 49 ustawy), mogą być rozszerzone tak, że do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych można zaliczyć okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika oraz czy takiego marynarza można uznać za pracownika. Skarżący wskazał, że jest to kolejna jego skarga w tym przedmiocie, co miało unaocznnić aktualność zagadnienia i potrzebę dokonania wykładni „przywołanych regulacji”.

L. P. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oczywiste jest, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) musi być istotne w tym sensie, że wymaga rozstrzygnięcia, którego dotychczas w judykaturze Sądu Najwyższego nie dokonano. Jednocześnie konieczne jest wskazanie, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący powinien oprzeć na wywodzie zbliżonym do przyjętego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Wymagane jest zatem sformułowanie istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także innych podobnych spraw na tle wskazanych przepisów prawnych.

Analiza zagadnienia przedstawionego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ujawnia, że kwestia tam poruszona została już jednoznacznie rozstrzygnięta. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że charakter świadczenia pracy „członka załogi statku morskiego”, a ściślej fakty je wyznaczające, są w istocie powszechnie znane, a więc w zasadzie nie wymagają dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.). Jest to praca podporządkowana i wykonywana odpłatnie, mająca wobec tego cechy pracy świadczonej na podstawie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 258, z dnia 21 stycznia 2010 r., II UK 162/09, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 286/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 237, z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 328/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 261 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, niepubl. oraz z dnia z dnia 25 czerwca 2010 r. II UK 76/10, niepubl.). Orzeczenia te wystarczająco usuwają rozbieżność, która mogłaby powstać w orzecznictwie sądów powszechnych w przyszłości.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

